

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στο βιβλιοπωλείο Γ. Βασιλείου (δόδος Σταδίου 42)
και στο εφημεριδοπωλείο Γιαννοπούλου, δόδος Πανε-
πιστημίου 81, (Χαντεία).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΕΝΑ καινούργιο όνομα μέσα στο τελευταίο ύπουρ-
γείο του Βενιζέλου. 'Ο κ. Γ. Καφαντάρης. 'Αρεκλα-
μάριστος κι άθόρυβος κατάχτησε τὸ χαρτοφυλάκιο
τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν. 'Ομως ἡ ἐσωτερικὴ
φωτιὰ του, ἡ ἐξυπνάδα του, ἡ μόρφωσή του γλήγορα
θὰ τὸν ἀναδείξουνε γιὰ πρώτην γραμμὴν ὑπουργό. Δι-
κηγόρος ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, ἔφερε στὴ Βουλὴ τὴν εἰ-
λικρίνεια καὶ τὴ θετικότητα, ζευγαρωμένες με ἰδέες
ριζοσπαστικὰς καὶ φιλελεύθερας. Χαιρετοῦμε τὴν ἐκ-
λογή τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ χαϊρόμαστε τόσο περισσό-
τερο, ὅσο γιὰτὶ ὁ νέος ὑπουργὸς εἶναι φίλος τοῦ δη-
μοτικισμοῦ καὶ τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας, σὲ πείσμα τοῦ
περίφημου 107 ἄρθρου, ποὺ στιγματίζει τὸ Σύνταγμα
τῆς Ἑλλάδας.

ΓΙΑ τοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς δὲν ἔχουμε νὰ γρά-
ψουμε τίποτε. Ἐξὸν ἀπὸ τὸν κ. Δαγκλή, οἱ ἄλλοι εἴ-
ναι γνωστοὶ κ' ἓνα μόνο περιμένουμε ἀπ' αὐτοὺς, νὰ
συνεχίσουν τὴν ἐργασίαν ποὺ τόσο καλὰ κι ἀποτελε-
σματικὰ εἶχαν ἀρχινήσει. 'Όσο γιὰ τὴν κρίσιμη κατά-
στασιν ποὺ βρισκόμαστε, τὸνομα τοῦ Βενιζέλου εἶναι
ἀρκετὴ, θαρροῦμε, ἐγγύησι. Μὴ καὶ ξαναποχτήσαμε
Κυβέρνησιν σοδαρή καὶ μυαλωμένην, γιὰτὶ νὰ πονοκε-
φαλῶμε ἀεροκουδεντιάζοντας; 'Ο Βενιζέλος ἔδειξε
στὴν περασμένην του ὑπουργείαν τί εἶναι καὶ θὰν τὸ
δείξει τώρα ἀκόμα καλύτερα.

ΕΝΑΣ σοφὸς ἑλληνιστὴς καὶ φίλος τῆς Δημοτικῆς,
ὁ καθηγητὴς Albert Thumb πέθανε τὶς προάλλες στὸ
Φράνκμπουργκ. 'Ο Thumb εἶτανε καθηγητὴς στὸ Πα-
νεπιστήμιον τοῦ Strasburg καὶ δὲν ἔπαυε, σὲ κάθε πε-
ρίστασιν, νὰ κηρύττει τὰ δίκαια τῆς Δημοτικῆς καὶ
νὰ προλέγει τὴν γλήγορην νίκην τῆς. Τελευταίον ἔργον
τοῦ εἶναι ἡ «Grammotik der neugriechischen Volks-
sprache», μιὰ σύντομη μὰ σοφὴ καὶ νοικοκυρεμένη
γραμματικὸύλα τῆς Δημοτικῆς γιὰ τοὺς Γερμανοὺς
ποὺ καταγίνονται μετ' τὴν γλώσσαν μας.

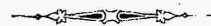
Μὲ τὸ θάνατον τοῦ Thumb ὁ ἀγὼνας μας χάνει ἓνα
στηρίγμα τοῦ σημαντικοῦ.

ΔΕΝ εἶναι «ὄψιμος ψυχαρισμός», ὅπως χαρακτη-
ρίστηκε ἀπὸ μερικοὺς, ἓνα ἄρθρον τοῦ Ξενοπούλου τὶς
προάλλες στὴν «Ἐφημερίδα». 'Ο Ξενοπούλος τούτῃ
τῇ φορὰ μίλησε τίμιον, σὰν τίμιος φιλόλογος, καὶ μο-
λόγησε πὺς ἓναν κριτικὸ μοναχὰ ἀπόχτησε ἡ νέα
Ἑλλάδα, τὸν Ψυχάρην, ποὺ μετ' τὸ κήρυγμα τοῦ ἔβαλε

σὲ ἴσιο δρόμον τὴ σύγχρονον φιλολογίαν μας. Κ' ἓνα κέρ-
δος σημαντικὸν ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ Ξενοπούλου εἶναι,
πὺς καὶ ὁ κ. Θ. Βελλιανίτης, παίρνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ
αὐτό, ἔκαμε τὴν ἴδιαν ὁμολογίαν μέσῃ—τρίψτε τὰ μά-
τια σας!—στὶς پويرιτανικὰς «Ἀθῆναις».

Κ' ἔτσι τώρα πιά κ' οἱ δύο τους, καὶ ὁ Ξενοπούλος
καὶ ὁ Βελλιανίτης, δικαιολογοῦν a posteriori τὴν θέσιν
ποῦχανε σιμὰ στὸν Ψυχάρην στὴν εἰκόνα ποὺ δημο-
σιέψαμε πέρσι στὴ 213 σελίδα τοῦ «Νουμά».

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Φ

Πάνω ἀπὸ τὴ φαληριώτικην θάλασσαν λειτουργοῦσε χιτὲς
τὰ μεσάνυχτα τὸ φεγγάρι.

Ἀνάμεικτ' ἀπὸ τοὺς Στύλους, ποὺ δέονταν ἀρχαίκα, ἔβλεπα
τὸ σελινοφώτιστον ἀερογιάλι.

Κι ἀνοίγα τὰ παννιά τῆς ταξιδιάρικας μου ψυχῆς γιὰ κεῖ
ὅπου τώρα δὲν εἶμαι κοντὰ σου.

Εἶναι μέρες πολλὰς ποὺ μοῦ λείπεις.

Οἱ μέρες μοῦ φαίνονται χρόνια.

Θυμοῦμαι ποὺ μοῦ εἶπες ὅταν ἔφεβγες. «Μετρώ τοῦ και-
ροῦ τὸ πέρασμα μετ' τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγάπης μας».

Μὰ δὲν ξεχνῶ καὶ τὴ δυνατὴ ἀπόφασιν ποὺ με συντρό-
φεψε ὡς τὴ φιλντισένια πόρτα τῆς ὥρας τῆς ψυχῆς σου, ὡς
τὰδύτα τῆς παρθενικῆς σου ζωῆς.

Καὶ σοῦ λέω πὺς γιὰ μένα εἶνε πολὺ παλιὰ ἡ ἐβγενικὰ
ἱστορία τῆς ἀγάπης μας.

Χιτὲς τὰ μεσάνυχτα τὸ ἀεράκι ζωιτάνεβε τὸ χορὸν στὶς
δεντροκορφές.

Τὰ λουλουδά ζούσανε τὴ φωτεινὴν ζωὴν ποὺ ἔχυνε τὸ φεγγάρι.

Ἡ γὺς μεταλάβαινε τὸ ἀγνὸν φέγγος.

Οἱ Στύλοι δέονταν ἀρχαίκα.

Κ' ἡ ψυχὴ μου, καθαραισμένη ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸν
ἀέρα, ταξίδεβε γιὰ κεῖ ὅπου δὲν εἶμαι τώρα ἐγὼ κοντὰ σου.

Χ

Σοῦ γράφω ἀπὸ τὴν κορφὴν τοῦ Λυκαβητοῦ.

Ἐδῶ βρῆκα λίγον τὴν ἡσυχίαν μου σήμερον.

Βραδιάζει ἀπαλὰ μέσα στὴ χώρα, καὶ θαρρεῖ κανεὶς πὺς
θάνεβῃ πὸ κάτω, σιγὰ-σιγὰ, ὡς ἐδῶ πάνω τὸ σούρουπον.

Οἱ δουλεφτάδες καὶ οἱ κάθε λογῆς κουρασμένοι, τὸ λα-
χταροῦνε τὸ βράδυ.

Θὰ δροσίση τὸ μέτωπό τους τὸ νυχτιάντικο ἀεράκι καὶ θὰ
γαληνέψῃ τῆς ψυχῆς των ἡ τρικυμία.

Μὲ τὰ καντήλια ποὺ θανάψουν οἱ νοικοκυράδες, θάπλω-
θῇ ἀπάνω ἀπὸ τὴν πολιτείαν τῆς Λατρείας τὸ μῦρον, καὶ θὰ
ξανακούσῃ μυστικὰ τοῦ καθενὸς τὸν πόνον ἡ Μεγαλόχηρη.

Ἀνεβαίνει τὸ σούρουπον μαζὶ μετ' τὰ σπύτια, μικρὰ καὶ
μεγάλια, καὶ μετ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνεβαίνουν τὸν ἀνή-
φορον, στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ.

Ἐδῶ, στὴν κορφὴν, βρῆκα τὴν ἡσυχίαν μου σήμερον.

Καὶ φοβοῦμαι νὰ κατεβῶ κάτω στὴ χώρα, μὴν τύχῃ καὶ
ἀνταμώσω πόλιν κατὰ ρωμιοὺς ποὺ ἔξερεις καλύτερὰ μου.

Κατὰ ρωμιοὺς ποὺ μιλῶνε συχνὰ γιὰ τοὺς ξένους καὶ γιὰ
τὰ καλὰ ποὺ προσμένει ἀπ' αὐτοὺς ἡ Πατρίδα μας.

Κάποιους ποὺ μοῦ τοὺς εἶπες μιὰ φορὰ, γλυκεῖά μου ἀ-
γάπη, «ρωμιοὺς φιλέλληνες».

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ